

HET HEIDI-FEEST

Jannemieke
Caspers H E T
H E I D I - F E E S T

De Harmonie, Amsterdam

DE OVERSTROMING

Het enige wat we zagen waren de ratten, die tussen de drijvende aankondigingen van het Heidi-feest in zwommen. En ergens een blonde barbiepop met een zilverkleurig stofje om haar benen. Eigenlijk had het Heidi-feest twee weken terug plaats moeten vinden. Maar vanwege de overstroming was het verplaatst. Voor de eerste keer in 152 jaar. Zo ver ons geheugen strekt. Komend weekend moet het doorgaan. Uitstel is al erg genoeg.

Vijf dagen lang was het hier pikkedonker door een storm en kwam er zoveel water van boven dat de hele vallei volstroomde. Niemand kwam ons helpen. De eerste dag trad de beek buiten z'n oevers, toen de fontein op het plein. De tweede dag kwam

het omhoog uit de putten in de Hoofdstraat en de derde dag was er geen straatsteen meer te zien. Het dorp was een meer geworden. Het water stroomde de huizen binnen, het hotel De Vallei, de apotheek, de bakker, 't café, het boekwinkeltje... Alleen in de kiosk op het station en verderop bij de villa van de dokter op de berg bleef het droog. Net aan.

'Dit komt echt niet van de regen,' riep Doris van 't café. 'Ze moeten de stuwdam verderop open hebben gezet. Liever dat wij verzuipen dan dat zij schade oplopen.' Het water steeg en steeg. Iedereen zat op de eerste verdieping vol ongeloof naar beneden en dan weer naar boven te kijken. Beneden, en boven, met kaarsjes aan, want de stroom lag eraf. In dekens gehuld, uit het raam schreeuwend, omdat de batterij van de telefoon ondertussen op was.

'Dit is het ijs dat smelt!' riep Berend van de bakker. Berend is slim. Op een dag gaat hij hier weg, zegt hij. Herhaaldelijk. Alsof het zo vaak mogelijk uitspreken van dit voornemen de kans vergroot dat het zal gebeuren. Maar ook Berend weet: zij die vertrokken zijn, blijven nooit lang weg. Uiteindelijk komen wij altijd weer terug.

Iedereen staaarde naar het water, in de verwachting dat er hulp zou komen, van buitenaf, maar er kwam helemaal niemand. 'Het is een straf,' fluisterde Alma van de apotheek. 'Boete voor alle zondaars.'

We hadden de hoop bijna verloren, tot Harold de

dokter langsvoer. Hank, zijn broer, bestuurde de motorboot. Harold riep: 'Rustig jongens, rustig. Het komt goed! De regen zal stoppen, het water trekt weg. Blijf kalm. Houd je hoofd bijeen. Alles komt goed.' Hij deelde medicijnen en boodschappen uit, en Hank sloeg met een roeispaan een rat op zijn schedel.

De enige die niet uit het raam hing, was Emme. Zij bleef beneden in haar boekwinkeltje vechten tegen de ramp die zich daar voltrok. Half drijvend op een schuimmatras, heen en weer peddelend en zwemmend tussen de bovenste boekenplanken en de trap naar boven, richting haar droge woonkamer. Haar dochter, Grietje, zat veilig opgesloten op zolder, tussen de stapels boeken. Links de voorraad, rechts de afgeschreven exemplaren. 'Daar zit je goed,' had Emme gezegd. 'Je houdt toch van verhalen.'

Maar toen Grietje op zolder zat, niet zeker meer wetende de hoeveelste dag dit was en hoelang het nog zou duren, en toen ze uit het raam keek naar het steeds maar hoger komende water, hoorde ze een stem roepen: 'Kom dan. Kom dan, Grietje.' Een stem die ze niet kende. Grietje opende het raam, legde een kussen in het kozijn en leunde voorzichtig naar buiten. Haar haren en schouders direct nat. En daar beneden, midden in het water, zag ze de barbiepop. Kom dan. De barbie lachte,

stak haar arm uit en Grietje dook het water in. Zodra haar haren het water raakte, voelde ze het meteen. Dit is wie zij is. Dit is wie zij had moeten zijn. Een zeemeermin. Haar botten zijn graten. Haar lijf is bedoeld voor de zachte omhulling van het water. Met hun zilveren vissenstaarten zwommen ze naar alle uithoeken van het dorp. Plekken waar Grietje nog nooit eerder geweest was, omdat ze er eerder niet kon komen.

Op de vijfde dag hield de regen op. Het water stroomde langzaam weg. Een draaikolk door het afvoerputje het riool in. Er bleef een dorp achter, nat, met verdwaalde spullen op de vreemdste plekken en een barbiepop met meerminstaart hoog in de boom. Alles gaat voorbij maar zij is er nog.

Nu zit Grietje weer op haar vaste plek; het kiosk-hokje op het perron. Op 96,5 megahertz klinkt via de ether haar stem. Ze neuriet lieflijk een ritme: kort kort kort, lang – lang – lang, kort kort kort. En nog een keer: kort kort kort, lang – lang – lang, kort kort kort. Haar stem is mooi. Een beetje hees, maar vol. Een grotere stem dan bij haar past. Een stem om verliefd op te worden al weet iedereen dat Grietje het liefst voor Berend zingt. In een andere situatie had die stem haar best ver kunnen brengen, maar nu wordt ze enkel gehoord door haar dorpsgenoten en zorgen de heuvels om hen

heen dat haar bereik nooit groter zal worden.
Maar hoop doet proberen. Kort kort kort, lang –
lang – lang, kort kort kort.

WAT HANK HOORDE EN (NIET) ZAG

Een man in een rolstoel met een radio op schoot en verrekijker in de hand zit voor de openslaande deuren op het terras van de villa op de berg. Het is Hank. Hij draagt een camouflagebroek, bergschoenen en een zwart vest. Met vakjes, zakjes, ritsen. Vanaf hier heb je uitzicht over het hele dorp. In het midden bevindt zich de Hoofdstraat met daar alle te verwachten zaken als de apotheek, bakker, het café. Aan het einde op de hoek een boekwinkeltje, Libris Lilly genaamd. Met licht doorschijnende, halve gordijntjes en sierlijke letters op het raam. Daartegenover staat een groot hotel, met bruine letters '..e Vallei' op de gevel geplakt. De 'D' is al lange tijd verdwenen. De

witte verf van de muren is afgebladderd, de schoorsteen een beetje ingezakt. Net als de eigenaresse, Madeleine. In andere tijden, toen het dorp nog een plek om doorheen te reizen was, was De Vallei een bruisend hotel. We kennen de legendarische verhalen. Zelfs internationale beroemdheden en filmregisseurs hebben hier geslapen. Maar nu komt hier nooit meer iemand van buiten. In het hele dorp niet. Treinen razen voorbij, vliegtuigen gaan over. Dit is geen plek om te stoppen, en Hank vindt dat prima.

Hank houdt ervan om vanaf het terras van de villa naar het dorp te kijken. Daar begint hij elke ochtend mee. Door zijn verrekijker volgt hij de bewegingen van de kleine mensfiguren, die onbewust een vast patroon lopen. Hank zou het kunnen uittekenen, als iemand hem daar om zou vragen. Al is Hank er de persoon niet naar om te wachten op een vraag van een ander om tot handelen over te gaan. Maar sinds de overstroming is het een chaos. Het weggetrokken water heeft veel schade aangericht. Vloeren zijn door en door nat, apparaten kapot, slijk op de muren en meubels, tuinen vernield, boeken en foto's verweekt. De dorpsbewoners gaan in en uit, slepen met spullen, vergelijken leed en druipen weer af, naar binnen met droge doeken in een poging om dat wat nat is droger en schoon te krijgen in de hoop schimmelvorming voor te zijn.

Vijf dagen lang... Hank hoort de donder nog. Beetje regen kent hij wel, wolken zitten vaker klem... Maar dit? De donder echoënd alsof God een brullende deserteur was in de martelkamer die met stroomschokken gestraft werd voor zijn verraad. 'De teringlijer,' mompelt Hank. Het water steeg zo snel, dat het in zijn ogen verdacht veel leek op een aanval. Inundatietactiek, verdrinkend land. Waarom zou anders alle hulp uitgebleven zijn? Die vraag zit vast in zijn hoofd.

Sinds Hank in een rolstoel terugkwam van een militaire missie (waarheen weet niemand), woont hij bij zijn broer Harold in. De villa is groot. Groot genoeg voor twee broers. Aan de achterzijde houdt Harold dokterspraktijk aan huis. Links van het dorp, vlak bij de villa, ligt het station, bestaande uit één spoor en dus ook één perron. Om het dorp heen liggen heuvels, flinke heuvels, begroeid met voornamelijk naaldbomen. Echo –ho –ho –ho –ho –ho! Daarachter is heel lang niks. Alleen de spoorlijn en de weg leiden uiteindelijk, na lang rijden, naar andere door de mens bevolkte plaatsen.

Vanuit zijn rolstoel tuurt Hank de omgeving af, en zoals meestal blijft zijn kijker vrij snel hangen bij Grietje in het kleine ouderwetse krantenkioskje op het perron. BrozebottenGrietje met haar blonde haren en frêle polsen, die al haar dagen in het veilige hokje doorbrengt voor als die ene verlo-